

PLANINSKI VESTNIK

GLASILO SLOVENSKEGA PLANINSKEGA DRUŠTVA.

XIII. letnik.

April.

4. št. 1907.

VALENTIN STANIČ, PRVI VELETURIST.

(Konec.)

FR. OROŽEN.

V to zadnjo dobo spada Staničevo glavno slovstveno delovanje, čeprav je že v Solnogradu zlagal slovenske pesmi. Njegovo slovstveno delovanje je znani slovenski pisatelj in ocenjevalec Paulus (Fr. Levec) l. 1873. natančneje ocenil v »Soči«. Kot slovstvenik spada Stanič med pisatelje srednje vrste.

Leta 1845. je v Gorici ustanovil »družbo zoper trpinčenje živali«, ki je bila prva te vrste v Avstriji. Stanič je bil podpredsednik tega društva in je v pouk ljudstvu preložil iz nemščine knjigo »Kratke povesti s podobami«. Nemško knjigo »Der Verein gegen die Tierquälerei« je spisal Radovljčan dr. Anton Fuster, tedanji profesor verouka v Gorici. Fuster je bil leta 1848. eden glavnih voditeljev dunajske revolucije in potem in contumaciam obsojen na smrt. Zbežal je v Ameriko, kjer je živel v Filadelfiji nad 30 let kot učitelj modernih jezikov. Vrnil se je potem na Dunaj, kjer je umrl pred nekaj leti.

VALENTIN STANIČ.

Stanič je bil tudi ustanovnik goriške gluhonemnice, kateri je posvetil vse svoje moči in precejšnji del svojega premoženja.

Gluhonemnica se je ustanovila l. 1840. Stanič je odslej malone ves čas prebil v tem zavodu in je prav po očetovsko skrbel za mlade sirote. Mnogokrat je šel ž njimi na bližnje griče in gore, jih pogostil in se ž njimi prav pristrčno zabaval. Dne 24. junija leta 1844. je peljal svoje gluhoneme dečke in deklice na Sveto goro. Tu se je prav otroško veselil z otroki in ž njimi igral razne igre. Sedemdesetletni Stanič je splezal na star oreh in dečki za njim. Vsi so se gugali po vejah, a deklice so se obešale na veje; marsikdo je telebnil na tla, a brez posebne poškodbe. Ko pa je užival prekrasni razgled ter motril preljubljeni gorski svet ter se spominjal onih rajskih ur, ki jih je prebil na teh gorah, se ga je polastila neka otožnost, da ne more več obiskati teh svojih starih in ljubih prijateljev.

O razgledu s Svete gore piše sam: »Obračale so se moje oči pred vsem proti severju tijà proti gori Clapsavonu v Karniji mej Tolmezzom in Piavo, na kateri sem bil pred več leti; oziral sem se tijà na bovške gore, kder sem z večnim snegom pokritemu Prestrelniku i majestetičnemu Mangartu večkrat stopil na teme; gledal sem tijà proti 6000 m visokemu ljubemu Krnu, proti Kuku, Jalovniku i Hladniku, na katerih sem tudi bil ter vse z barometrom premeril. Posebno pa je vleklo moje oči tijà proti sivemu očaku Triglavu, na katerega sem 21. septembra leta 1808. priplezal ter ga prvi z barometrom meril in opazoval. Bliže so mi bile ročinjske gore, kder sem 10 $\frac{1}{2}$ leta 2000 duš pasel; kar pod nogami pa mi je ležala banjška kaplanija, kder sem pod slabo slamnato streho 6 let i pol v dušnega pastirstva novicijatu živel.«

Le še malo let so mu prisodile rojenice in te je v veselju preživel med svojimi malimi ljubljenci. Nekoč se je prevzdignil na vrtu gluhonemnice, ko je hotel prevaliti težek kamen. Legel je v posteljo in je ni več zapustil. Bil je pri zavesti do konca, molil zadnje molitve, se prijel za žilo na roki in štel nje utripanje. Spoznal je, da se mu bliža zadnji trenotek, in z vzklikom »Ravno zdaj umrjem« izdihnil blago svojo dušo dne 29. aprila leta 1847 ob 11. uri dopoldne. Pokopan je na goriškem pokopališču, kjer mu je postavila gluhonemnica spominek (marmorno ploščo) z latinskim napisom.

Navzlic veliki radodarnosti je zapustil blizu 12.000 gld. premoženja, ki ga je večinoma določil za ustanove. Ena ustanova je za dijake iz kanalske župnije, druga pa za nakupovanje šolskih potrebščin ubogim kanalskim in ročinjskim učencem. Spomnil se je pa tudi svojih sorodnikov z raznimi volili.

S Staničem je pred malone 60 leti legel k večnemu počitku izredno delaven in podjeten rodoljub, ki je bil gotovo prvi in najboljši slovenski turist, znan in spoštovan po vsem omikanem svetu kot ustanovitelj veleturistike. Bil pa ni le imeniten hribolazec, nego tudi znanstven turist in planinoslovec. Hrepenenje po znanosti, ljubezen do bližnjega in človekoljubnost so biseri njegovega značaja, ki se bleste liki rdeča nit skozi njegovo življenje. Resnične so besede, ki mu jih je posvetil v nekrologu v »Novicah« Luka Jeran v pesmi: »Solzica Novic ranj. v. g. Balantu Staniču«:

»Komur srce, kakor Tebi, bije:
Da bi vsaka stvarca srečna bila,
Mu solzica gorka lice oblije,
De Ti luč življenja je ugasnila.«

Končujem svoj spis želeč, da se o priliki kake večje planinske stavbe spomnimo čislane našega rojaka izrednih zaslug za turistiko.

* * *

SLOVSTVO O VALENTINU STANIČU.

Valentin Stanič: »Meine Erfahrungen bei den Excursionen auf den hohen Göll«. (Zeitschrift des D. u. ö. A. V. 1881.)

» » »Etwas über meine Reise auf den Triglou in Oberkrain«. (Zeitschrift des D. u. ö. A. V. 1885.)

» » »Die Wallfahrt der Taubstummen auf den heil. Berg am 24. Juni 1844«.

Ludwig Purtscheller: »Zur Entwicklungsgeschichte des Alpinismus«. (Zeitschrift des D. u. ö. A. V. 1894, str. 110.)

» » »Die Erschliessung der Ostalpen.« I. Bd. (Str. 265., 268., 284., 289., 305., 308.)

»Blätter aus Krain 1857«, str. 73.

Dr. H. Wallmann: »Der Bergsteiger Valentin Stanig«. (Der »Tourist«, 1880, Nr. 23.)

Paulus (Fr. Levec): »Valentin Stanič«. (»Soča« l. 1873., več feljtonov.)

Slomšek: »Valentin Stanič«. (»Drobtinice« l. 1848.)

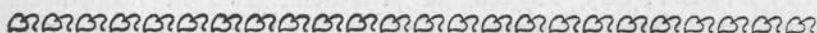
Nekaj dogodljajev iz Staničevega življenja imajo »Novice« l. 1847.: št. 51., 52., l. 1848.: št. 15., l. 1863.: str. 245.

»Slovenski Narod« l. 1868., št. 51., ima Jan. Wolfa govor o V. Staniču. A. Rudež: »Gluhonemi«. (»Gorica« l. 1894.)

Rakuša: »Slovensko petje«.

Correspondenzblatt f. d. kath. Clerus Österreichs. (Wien 1896, št. 6., 7.)

Staničevo sliko je slikal gluhi slikar I. Peteani v Gorici. To sliko ima g. Anton Rudež, učitelj v goriški gluhonemnici.

OPIS TRENTE.

I. LEGA.

JOS. ABRAM.

Vas Trenta leži na severovzhodni strani Primorja. Njenih 65 hiš je raztresenih tri ure na daleč v štirih dolinah, ki se tuintam zožujejo v prave soteske in so vse, izvemši dohod od Soče in Bolca, zastražene z gorovjem, nad 2000 *m* visokim.

Edini dolinski dohod v Trento vodi ob reki Soči od Bolca, oziroma od vasi Soče. To dolino, ki se razteza proti severovzhodu in se končuje v precej široki in lepi ravni na Logu v Trenti, tvorijo na levi Soče »Plazje« z vrhovi Lopami (2400 *m*), Voglom (2350 *m*), Tičarico in s planino Trbiščino, čez katero je prehod K Sedmerim jezerom, na desni Soče pa Grintavec in del pogorja Berebice z erarskim gozdom Strmarico. Dolina je ozka in le tupatam se nahajajo večje in manjše prodne ravni in položne grive, sredi katerih si je Trentar postavil boren dom. Kljub ozkosti doline in razmerno široki prodni strugi Soče pa napravlja ta svet prijeten vtisk na človeka. Dopada se nam lepa zelen, ki se dviga visoko v gore, ugaja nam ravna, šele šest let stara cesta, ki se vije vedno ob vodi proti Logu. Posebno mogočen vtisk pa napravlja na potnika ospredje, slikovito strmo skalno pogorje Razorja, Pihavca in večinoma zaraščenega Ozebnika nad Logom. Proti zapadu, oziroma proti vasi Soči pa zajezuje na videz dolino par visokih, rodovitnih soških planot: Skala, Lomovje in v koncu docela obrasli Črni vrh.

Trentski Log je nekako središče Trente. Tu in v bližnji okolici je največ hiš bliže skupaj. Log je lepa, tuintam malo grivasta ravan in je podoben velikemu trgu, s katerega se cepijo tri trentske »ceste«, tri doline: proti Soči in Bolcu, proti Zadnjici in proti cerkvi ter dalje proti izviru Soče. Na Logu (600 *m* nad morjem) se končuje cesta, katere je od Bolca do tu 19·97 *km*. Dokler ni bilo gostilen in planinskih prenočišč v Trenti, je bila tu turistom jako dobrodošla Baumbachova kočica, ki je bila naravnost neobhodno potrebna. Zdaj stoji tik kočice Zorčeva gostilna »Pri Triglavu« s prenočiščem »Slovenskega planinskega društva«. Lučaj od tu stanuje pa široznani vodnik Andrej Komac, vulgo Mota.

Na Logu pod Berebico se stekata Soča in Zadnjica, čez Zadnjico pa vodita brv in klanec, ki se cepi pod Cudrovo gostilno »Pri Zlatorogu«, stoječo na prijaznem griču in razgledišču, proti Zadnjici in mimo gostilne izprva kakih 100 *m* strmo, nadalje pa

po ravnem proti cerkvi. Sredi med klancema se pa precej strmo dviga obraslo Čelo, katerega greben se končuje slednjič na 2601 m visokem Razorju.

Pot v Zadnjico ob vodi Zadnjici je na par krajih radi mela grda, sicer pa zložna in radi divjosti kraja zelo prijetna. Tik ob klancu grmi med skalami bistra Zadnjica, nad njo se dviga pretilno naravnost navpik skalni Ozebnik, ki mu vznožje obroblja smrekov gozd. Na levi klanca pa stopa polagoma tudi precej zarasla Kukla ali Mali Prosek, više gori pa Goličica z golo glavo. Ob tej poti sta samo dve hiši — ker jih več ne more biti. Čez kakih 10 minut hoda dospeš v prijetni erarski gozd Veliki Prosek, po katerem vodi pot dalje v Zadnjico. V tem gozdu izvira in sicer tik pod potjo nad strugo Zadnjice (Velega potoka) najboljša trentska voda Krajcarica kot dobršen potok. Še dobrih 10 korakov, in dolina Zadnjica leži pred tabo v vsej veličastnosti. Kolovoz te pripelje na breg Velega potoka, ki je večinoma suh (voda teče skozi pesek) in izvira 2000 m visoko iz Splevtskega jezera. Ta potok meji tudi erarski gozd. Čez brv prideš potem v pravo Zadnjico, ki je izprva izvečine neobraščena, proti koncu pod Kanjavec in Triglav pa obraščena. Do brvi porabiš od Loga $\frac{1}{4}$ ure, od brvi dopod Triglava pa $\frac{3}{4}$ ure. Široka je 10 minut do $\frac{1}{4}$ ure z obdelovanimi grivami vred. V prvem delu, sprednjem delu Zadnjice, je več trentskih pristaj, kjer bivajo Trentarji z Loga; po leti kosijo, sečejo seno in obdelujejo onih par bornih njivic krompirja, čomp. Pomladi in jeseni, ko ni živina na planinah, pa pasejo svojo drobnico po pašnikih in grivah tja dopod Triglava. Med pristajami in bornim zemljiščem vodi kolovoz (dasi ni dobiti v Trenti voz razen enega malega z edinim oslom) in po njem prehodiš v 10 minutah ves obdelovani svet. Nato te sprejme šibak gozd in po njem hodiš deloma po ravnem, deloma po srednje strmem klancu dobre četrt ure do lepe ravnice, ki jo je pa potok Zadnjica o povodnjih že nad polovico zasul s prodom. Tu je bil nekdanj stan za drobnico, ko so rabili Zadnjico še za planino. Podrt hlev nas spominja na to. Lepo zeleno ravan krog stana imenuje Trentar »utro« in ime »na utri« se je ohranilo. Čim dalje greš, tem bolj skalovita je pot, vendar pa je vse zaraščeno na vse strani. Nenadoma si na razpotju. Stezica na levo vodi po gozdu v Pihavec proti planini Zajavorju in dalje na Luknjo. Steza je jako strma in do Zajavorja do stana dolga kake pol ure. Napis na razhodni steni pa pravi, da vodi prvotna steza naprej pod Triglav in od tam na Luknjo in na Dolič. Čez nekaj minut dospemo iz gozda na kamenit in s travo in rušjem porastel

svet, ki se polagoma spet dviga, na vse strani pa je obraščen z bukovjem in smrečjem. Pot nam kmalu prestriže izvečine suhi prod »Korita«, ki se vleče od Luknje doli ter se malo niže shaja z Zadnjico. Onkraj »Korit« postaja svet vedno bolj proden in kamenit in se dviguje sicer zmerno, a neprestano. Poraščen je ob Pihavcu s šibkim bukovjem, ki je od plazov in neviht napol polomljeno ter je raztreseno tudi na desno ob potoku Zadnjici in tja po drugi strani doline pod sila strmi Ozebnik. Sicer pa tod rasto samo rušje, sleč in borna trava, v kolikor more med kamenjem. Na vrhu smo, 1000 *m* nad morjem. Pod nogami samo kamenje, skale in prod, pred nami veličastne stene Triglava, Kanjavca in Vršaca. Tuintam leži pod njimi večni sneg. Globoko tihoto in smrt moti le šumenje Zadnjice, ki pada po globoko izjednem koritu, žlebu med Triglavom in Kanjavcem, v dolino ter se izgublja v mogočen plaz, dokler ga tja proti koncu avgusta s pomočjo solnca docela ne izpodje in stopi. Tu je tudi novo razpotje. Napis na skali kaže na levo »Čez rušo« na Skok in na Luknjo, čez plaz, oziroma čez Zadnjico pa na »Komar«, Dolič in na Triglav. Svet pod Kanjavcem se imenuje »Leva«, in ako greš ravno na nasprotno stran Luknje, pod Kanjavcem in Vršacem in med njim in Ozebnikom po strmemrodu gori, prideš v eni nri na »Dol«, na prelaz, od katerega vodi steza na planino Trbiščino, druga pa »Čez Lope« proti Sedmerim jezerom.

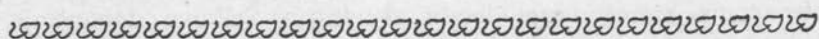
To je dolina Zadnjica — pač najbolj slikovita in divja in grozna izmed vseh slovenskih planinskih dolin! Podobna je velikanskemu podolgatemu kotlu. Na vzhodu meji Zadnjico strmi Triglav s sosedoma Kanjavcem in Vršacem s svojimi nad 1000 *m* visokimi, skoraj navpičnimi stenami, na jugu po prelazu »Dolu« z Vršacem zvezani strmožlebasti Ozebnik, ki pada v dolino do vode Zadnjice. Na zahodu zapira dolino Razorsko pogorje z Goličico in Planjo, katerih podnožje krasi temnozeleni Veliki Prosek, na sever pa ščiti Zadnjico precej široki, terasasti, srednje obrasli svet Velega potoka, ki se dviga do znamenitih Kriških podov, t. j. do prvega ali Splevtskega jezera (2000 *m*), in pa strmi, sila meloviti, ob vzhodu večinoma obrasli Pihavec, ki je zvezan s Triglavom po prelazu Luknji.

Po pregledu Zadnjice vrnimo se zopet na Log. Kakor že omenjeno, se svet od Loga proti severozahodu, t. j. proti cerkvi in izviru Soče takoj izprva precej dviga. V četrti ure stojiš skoraj 150 *m* višje. Kakor varujeta vhod v Zadnjico Čelo s Kuklo in pa Ozebnik, tako stražita to dolino Device Marije (jaz jo tako imenujem) Čelo in zelo strma Berebica, ki se tu pravo-

kotno obrne od zapada proti severu. Tik ob vznožju Berebice grmi po globokem koritu čez skale in slapove deroča Soča. Ob velikih povodnjih te kar bega hoditi ob njenih strmih bregovih — toliko, naravnost glušno je grmenje valov! Omenjam, da tik ob bregu Soče vodi le steza, ki krene od klanca na levo takoj pri brvi čez Zadnjico. Klanec, nekdanj, za časa rudnikov, za vožnjo pripravna pot, vodi, kakor omenjeno že prej, par sto korakov proti Zadnjici, proti vzhodu in krene potem v ovinku mimo »Zlatoroga« med smrečjem na »Vršič«, t. j. višek nad Logom (krog 750 m), odkoder lepo pregledaš Log in novo cesto tja doli do »Markovega« mosta čez Sočo (20 minut od Loga proti Bolcu). Most se imenuje »Markov«, ker stanuje ob mostu kmet vulgo »Marka«. Na Vršiču je vzdano znamenje D. M. in obenem počivališče ljudem, ki nosijo težka bremena živeža od ceste z Loga. Odtod treba stopati po dosti lepem klanecu navzdol in po lepi, a žal preprodni, kakih osem minut dolgi ravni ob Soči dospeš mimo dveh hiš do trentskega pokopališča. Na tvoji levi se dviguje strma, večinoma z bukovjem in smrečjem obrasla Berebica, ki se vleče vzporedno s Sočo tja gori do »Zapodna« pri izviru Soče 1½ ure daleč. Iz doline ni videti golih vrhov tega pogorja. Na tvoji levi pa prehaja in se stopnjema viša Čelo v Mali Prosek, ki je skalovit, melovit in le deloma zaraščen. Mali Prosek prehaja dalje v lepo, od smrečja temnozeleno planino Kuklo, nad katero kraljuje Goličica, pod njo pa sameva skromna cerkvice D. M. s sosedom trentskim vikarjem in vodnikom Špikom, Antonom Tožbarjem. Od pokopališča do cerkve je kakih osem minut. Dolina, ki ni sicer nikjer širša od enega starega strela, se ob nadaljni poti proti cerkvi docela zoži, da imata prostora le Soča v zajedeni strugi in pot ob srednje strmi grivi. Nenadoma zazreš borni leseni zvonik in Špikovo domovanje. Pohitiš še čez navadno suh hudournik, in razveseliš se v dno duše prijazne oaze, zastražene od strmih, deloma obraslih sten, razveseliš se skromne cerkvice in vsega, kar zagledaš, razveseliš se, da bi kar zavriskal. Pozdravljena Devica Marija, pozdravljen trentski pastir, pozdravljen tudi ti, dobrosrčni Špik!

Pri cerkvi je lep kos precej dobrega zemljišča. Toda lepa ravan se kmalu izgubi. Par minut od cerkve naprej treba čez brv. Onostran, na tako zvanem »Ančkovem« (travniku namreč), je zopet ravan z eno hišo. Tu se jame odpirati obzorje proti severovzhodu, proti širokoplečemu Prisojniku s slikovitimi stolpi; tu je tudi razpotje k izviru Soče ter na Prisojnik in njegovega mogočnega soseda, na Razor. Ravno nasproti omenjeni

hiši »pri Furlanu«, onkraj Soče zazreš zelo globoko in sila ozko, v same skale zajedeno korito, imenovano »Korita«, po katerem dere dobri dve uri od daleč izpod Razorjevega masiva izvirajoča »Mlinarica«, ki se takoj izliva v Sočo. Ta Korita so dolga okoli pol ure. O planinskih potih bomo govorili kasneje v posebnem odstavku. Od tu naprej vodi pot nekaj časa ob Soči, deloma čez meli, deloma pa med drevjem in ob grivah, zaraslih s slečem. V pičlih 10 minutah obstojimo pred dvojno brvjo pod »Pretnarjem«, pod hišo, ki stoji na nekakem griču med strugo Soče in med potokom Limarico, izvirajočo v več studencih pod Mojstrovko in pod severozapadnimi stenami Prisojnika — to je ob poti v Kranjsko goro. Tu se nehote ustavimo, zakaj naravnost očarujoč pogled nas popolnoma prevzame. Pred seboj na vzhodu vidimo Prisojnik in zlasti mogočni Razor v vsej veličastnosti. Od nikoder se lepše ne vidi kakor od zapadne strani. Zraven njega na desno kipijo drzno v nebo in nad dolino pa sila razjedeni Kanceljni in Planja, pod Planjo pa krasen top stožec, ves črn zelen smrečja, planina Kukla, a nad Kuklo zopet znana Goličica. Ravno nam nasproti, nad levim bregom Soče, se začinja svet dvigati v strme meli in travnike, mimo katerih priteka izpod Prisojnika mali potočič L'éženica«, dalje gori nad Turo, nad hišo na prijaznem in razglednem, pet minut visokem holmu pa deloma v kamenito, deloma obraščeno strm, dokler se po kakih 20 minutah ne začne gozd, ki sega tja gori do mogočnih in globokih Razorjevih kamenitih plazov. Le Prisojnikovo vznožje in pobočje, imenovano »Pod Prisojnikom«, je močno zaraščeno še daleč tja gori do »Metlike«, t. j. skoraj do izvira Mlinarice. (Dalje prih.)

DRUŠTVENE VESTI.

† **Josip Mikuš**, član »Savinske podružnice«, posestnik, gostilničar in mesar v Gornjem gradu, je dne 14. marca umrl. Pokojnik je bil član podružnice od njenega začetka do svoje smrti. Udeležil se je bil tudi slovesne otvoritve Kocbekove kočje pod Ojstrico l. 1894., je polazil večkrat Menino ter bil prijatelj in pospeševatelj turistike. Marsikateri hribolazec se bo še spominjal njegove gostoljubne gostilne. »Savinska podružnica« ter tudi premnogi naši člani ga ohranijo v hvaležnem spominu.

Novi člani osrednjega društva: Kranjc Jerica, trgovca soproga v Borovnici. Zotter Makso, c. kr. davčni oficijal v Krškem. Wratschko Oskar, c. kr. pol. svetnik. Ditrich Fran, zastopnik Prve češke splošne

delniške družbe za zavarovanje na življenje v Pragi. Dr. Stojan Ivan, notarski kandidat. Krevelj Josip, notarski kandidat. Sedlar A., c. kr. finančni konceptni praktikant. Gregorič Al., c. kr. poštni oficijal. (Vsi v Ljubljani.) — Cerkljanske podružnice: Klemenčič Jakob, gostilničar in posestnik v Šebreljah. Dr. Knavs Fran, župnik in dekan v Cerknem. Kogej Srečko, mestni knjigovodja v Idriji. Peternelj Vilko, posestnik v Cerknem. — Idrijske podružnice: Božič Florijan, visokošolec na Dunaju. Božič Mirko, visokošolec na Dunaju. Kos Franc, posojilnični uradnik in kavarnar v Idriji. Moravc Matevž, posestnik in gostilničar v Idriji. Koroške podružnice: Bauman Martin, kanonik v Velikovcu. Josip Zeichen, kanonik. Dr. Ferjančič Jos., c. kr. okrajni komisar. Dr. Sket Jakob, c. kr. profesor. Scheinigg Ivan, c. kr. profesor. Smolej Alfred, blagajnik celovške podružnice Ljubljanske kreditne banke. Legat Alojzij, vodja Mohorjeve tiskarne (vsi v Celovcu). — Kranjskogorske podružnice: Erbežnik Franc, železniški uslužbenec na Boh. Beli. — Litijske podružnice: Tekavčič Ivan, c. kr. okrajni glavar v Krškem. — Podravske podružnice: Lašič Ferdo, c. kr. avskultant v Mariboru. Novak Jakob, c. kr. poštni oficijal v Mariboru. Založnik N., uradnik v Slov. Bistrici. — Posavske podružnice: Baša Alojzij, železniški postajni načelnik v Vidmu. Koštomaj Anton, hotelier v Brežicah. Dr. Pompe Franc, c. kr. sodni pristav v Krškem. Schweiger Alojzij, posestnik v Brežicah. Dr. Sitter J., c. kr. sodni svetnik v Brežicah. — Savinske podružnice: Matek Franjo, c. kr. poštni oficijal v Celju. Hrašovec Bogumil, jurist v Celju. Kot ustanovnik je pristopil g. Matija Jeraj, p. d. Praznik, posestnik in gostilničar v Nizki pri Rečici. — Selške podružnice: Eržen Lovro, posestnik na Rudnem. — Ajdovsko-Vipavske podružnice: Poveraj Martin, krojaški mojster v Gorici.

Darila. Osrednjemu društvu: Glavna posojilnica in Kmetška posojilnica v Ljubljani po 50 K. — Podravske podružnici za zgradbo novega Žigertovega stola: Posojilnica v Mariboru 50 K, v Ptuj 50 K, v Framu 30 K, g. dr. Kukovec 20 K, g. dr. Mlakar 10 K. — Savinski podružnici: Južnoštajerska hranilnica v Celju za pota 1000 kron. Za Frischaufovo kočo gg.: Franc Roblek, veleposestnik v Žalcu, 10 kron, g. višji inženjer I. Žužek v Ljubljani 10 K, g. Alfonz Pavich pl. Pfauenthal, c. kr. namestniški podpredsednik v pok., 10 K. Najiskrenejša zahvala vsem!

XV. redni občni zbor osrednjega društva. (Dalje in konec.) Društvo je dopisovalo tudi v razne domače in tuje (nemške in tudi angleške) liste o naših napravah in o krasotah naše domovine. Lechnerjevemu geografskemu zavodu na Dunaju smo v predložene nam zemljevide vrisali od našega društva zaznamovana pota in steze.

Glas o našem društvu in o našem delovanju pa je dospel tudi preko mej naše države. Vpoštevati so nas začela razna tuja planinska društva in nam ponudila vzajemnost, tako na primer laško društvo »Società degli alpinisti di Tridentini«, draždanska sekcija Turistovskega društva, Švicarski alpski klub, Bosensko-hercegovinski klub in Klub čeških turistov. Umeje se, da je naše društvo takoj z veseljem ne le sprejelo te ponudbe, marveč tudi vsem tem društvom naznanilo, da dovoli njih članom iste znižane pristojbine v naših kočah kakor svojim lastnim članom. Naše društvo pa je v tem zmislu še več storilo. Sklenilo je namreč, da dovoli v vseh svojih kočah članom vseh planinskih društev vseh narodnosti brez izjeme, ako se

izkažejo z legitimacijo dotičnega društva, istotako znižane pristojbine kakor svojim članom. Na tem stališču so tudi Švicarji, ki imajo dosedaj brezdvomno za razvoj turisticke in pospeševanje tujskega prometa največ zaslug.

Da se v naših kočah povzdigne promet in članom olajša njih obisk, je društvo znižalo prenočnino soprogam in tudi nedoraslim otrokom svojih članov, ako so v njih spremstvu, na polovico redne pristojbine.

Tudi preteklo poslovno leto smo izdajali naše glasilo »Planinski Vestnik«, ki nam povzroča ogromne stroške. List je za naše delovanje velike važnosti. Da ga občinstvo rado in z zanimanjem čita, se je v poslovnem letu bolj kakor prej kedaj pokazalo. Ker deželni odbor kranjski vzlic ponovnim pismenim in ustnim prošnjam ne izplača s sklepom deželnega zbora dovoljene podpore za pet let in ker podružnice niso redno plačevale svojih prispevkov, je moral osrednji odbor misliti na to, da izdatke zmanjša. Vsled tega je predlagal občnemu zboru dne 8. decembra l. l., naj se list ali opusti ali pa preuredi na četrtletno izdajanje. Pri tej priliki pa se je jasno pokazalo, da je list vsekakor potreben, in občni zbor je sklenil soglasno, da mora »Planinski Vestnik« tudi nadalje izhajati tako kakor doslej. Na podlagi tega sklepa je odbor storil potrebne korake, da bodo podružnice svoje prispevke redneje plačevale.

Odbor je tudi to poslovno leto vzdrževal vremenski opazovalnici na Kredarici in na Sv. Joštu.

Omeniti nam je tudi veselega pojava, namreč zavednosti nekaterih občin na Gorenjskem in v Trenti in njih zanimanja za naše delovanje. Te občine so poslale osrednjemu odboru izjave, s katerimi dajo Slovenskemu planinskemu društvu izključno pravico za planinsko delovanje v ondotnih krajih. Čast in slava takim zavednim občinskim odborom!

Kar se tiče naših podružnic in njih delovanja, je poročati, da ima skupno društvo sedaj 17 podružnic in da večina njih deluje prav uspešno.

Iz tega kratkega poročila blagovoli slavni občni zbor razvideti, da je osrednji odbor s skromnimi sredstvi primeroma zelo mnogo storil v korist slovenske turisticke in da je bilo njegovo delovanje uspešno. Da pa je to deseglel, mu je bilo treba vsestranske podpore. Pri vsaki priliki se je odbor hvaležno spominjal svojih prijateljev in dobrotnikov, a tudi danes na tem mestu jih iskreno zahvaljujemo za njih naklonjenost. Naj navedemo le nekatere darovalce: Starosta slovenskih turistov, gospod France Kadilnik, je daroval za kočjo na Golici 7000 K, mestna občina Ljubljanska 600 K, c. kr železniško ministrstvo 300 K, Glavna hranilnica in posojilnica v Ljubljani 30 K, gospod Josip Mayer, lekarnar v Ljubljani, pa lično in dragoceno planinsko lekarno za Orožnovo kočjo na Črni prsti. S hvaležnim srcem moramo še omeniti, da je naše narodno ženstvo krepko podpiralo delovanje Slovenskega planinskega društva. Tudi tem torej naša iskrena zahvala na tem mestu.

Tajnikovo poročilo je občni zbor odobril. Gosp. dr. Kušar je le želel, da bi bilo iz njega bolj razvidno društveno delovanje v Triglavskem pogorju, zlasti proti Bohinju, in priporočal najintenzivnejše zanimanje za Triglavsko kočjo in pota na Triglav. G. načelnik je pojasnil razmere in zatrdil, da bo odbor vse storil za kočjo in pota.

Za slučajnosti je naznanil g. dr. Anton Švigelj osrednjemu odboru samostalen predlog, da se naj izvoli odsek 6 članov, ki prouči razmerje osrednjega društva nasproti podružnicam in preudari izpremembo društvenih

pravil v tem zmislu, da se ustanovi za ljubljanski okraj posebna podružnica in pa posebno osrednje društvo, ki bo imelo vrhovno vodstvo vseh podružnic na ta način, kakor ima »Deutscher und österr. Alpenverein« centralno društvo in posamezne sekcije; ta odsek naj izroči svoje sklepe odboru, ki skliči potem izreden občni zbor radi rešitve dotičnih predlogov.

G. načelnik je podelil besedo g. dr. Šviglju, ki je ponovil ta predlog ter ga naslednje utemeljil. Neugodno finančno stanje svedoči, da je treba izpremeniti razmerje med osrednjim društvom in podružnicami. Podružnice ne prispevajo za »Planinski Vestnik«, delajo z nabrano članarino, kar hočejo, osrednji odbor ne izvršuje nad njimi nadzorstva in tako se porabi denar za naprave, ki so ali nepotrebne ali pa slabo izvršene. Vzгляд je Trillerjeva koča na Krnu, katero je postavila Soška podružnica na takem kraju in tako slabo, da jo je po par letih podrl sneg; s tem je prišla podružnica v slab gmoten položaj in mora še sedaj plačevati dolg za podrto kočo. Isto je bilo z Žigertovim stolpom nad Mariborom; postavljen je bil z velikimi gmotnimi žrtvami, vzel ga pa je kmalu vihar, ker ni bil stolp pravilno izvršen. Idrijska podružnica je postavila kočo na Javorniku, kjer je čisto nepotrebna; podružnica naj bi bila izbrala mesto za kočo zunaj svojega okraja, kakor sedaj namerava Litijska podružnica. Kamniška podružnica je stavila kočo na Kamniškem sedlu z neprimernimi stroški. Dijaški krožek Češke podružnice stavi sedaj kočo v Koritnici in gradi pot na Mangart, znano pa je, da je osrednji odbor tej napravi odločno ugovarjal. Osrednji odbor torej pusti podružnicam delati po svoje in iz tega izvirajo enake nepravilnosti in slabo društveno gmotno stanje. Vsled tega je treba izpremeniti pravila, posebno pa še v tem zmislu, da naj se vsa denarna sredstva, ki jih zbirajo podružnice, pošiljajo na novo osnovanemu osrednjemu vodstvu, ki naj potem razdeli nabrana sredstva med podružnice, oziroma odkaže denar za posamezne naprave.

Načelnikov namestnik g. dr. Tominšek je izjavil, da je odbor predlog g. dr. Šviglja že vzel v pretres in sklenil, ne oporekati osnovi predlaganega odseka, ker se osrednji odbor rad podvrže vsakršni kritiki, in bo potem dolžnost odseka, zadevo stvarno proučiti. Vendar pa se je oglasil, ker ni posegel noben drug zborovalec v debato in ker je treba pojasniti, da osrednji odbor nikakor ne odobrava, da se s tem predlogom obrača ost proti delovanju podružnic. »Slovensko plan. društvo« je samo eno; njegovo delo izvršujejo v posamežnih okrajih podružnice, koder pa niso ustanovljene podružnice ali koder podružnice vsega ne morejo izvršiti, deluje osrednji odbor, ki je doslej vedno obenem tudi nadzoroval delovanje podružnic ter je v potrebi izpopolnjeval. Podružnice so vse svoje naprave izvršile s privoljenjem osrednjega odbora in je njih delovanje povsod odobravati. Trillerjeva koča na Krnu je bila potrebna. Nesreča je hotela, da jo je snežni pritisk podrl. Zgraditi bo treba vsekakor novo kočo na Krnu, ki ima vsled otvoritve nove železnice veliko prihodnost. Soška podružnica je nekaj časa po nezgodi, ko se je koča podrla, res hiralala; po prizadevanju osrednjega odbora se je pa posrečilo, da je zopet oživela, in sedaj je ta podružnica ena najdelavnejših. Žigertov stolp je bil ponos Podravske podružnice in za tamošnje narodnostne razmere velikega pomena. Da je vihar ta stolp podrl, je kriva najbrže zlobna roka — bile so presekane žice, s katerimi je bil stolp zavarovan. Podravska podružnica, ki je jako delavna, se pripravlja za zgraditev novega stolpa. Da je postavila Idrijska podružnica kočo na

Javorniku, temu se ne da nasprotovati. Podružnica mora zadostiti krajevnim zahtevam, in ker je Idrija tako oddaljena od prometa, a ondi dosti za planinstvo vnetih članov, mora podružnica osredotočiti svoje delovanje na najlepšo točko, katero ima v svojem okraju. Sicer pa je z Javornika zanimiv in razsežen razgled in je vrh čisto lahko pristopen. Idrijska podružnica je postavila svojo kočo na Javorniku z lastnim denarjem in tudi vsled tega ni imel osrednji odbor povoda oporekati gradnji kočice na Javorniku. Proti volji in nasvetu osrednjega odbora je le dijaški češko-slovenski krožek, ki je del Češke podružnice, sklenil zgraditi novo kočico v Koritnici pod Mangartom. Ker pa je krožek sedaj za kočico vse potrebno pripravil in tudi potrebna sredstva pridobil in ker kočica za bližnje letovišče Srednji Log ne bo brez pomena, se je končno osrednji odbor tudi s to stavbo sprijaznil, posebno ker izvrši krožek stavbo z lastnimi močmi. Ta kočica postane najbrže še precej važnejša, ako se napravita od nje pot na Mangart in prehod proti Jalovcu. Večina podružnic deluje prav uspešno. Ker so v prejšnjih letih opustile prispevanje osrednjemu društvu za »Planinski Vestnik«, se je po navodilu zadnjega izrednega občnega zbora za naprej to razmerje uredilo in je osrednji odbor storil vse korake, da se prispevki za »Vestnik« zanesljivo vpošiljajo. Večina podružnic je že za tekoče leto doposlala svoj prispevek in je pričakovati, da bo poslej v tem oziru strog red. Osrednje društvo pa nikakor nima povoda sedaj, ko je glede prispevkov za »Planinski Vestnik« stvar urejena, podružnicam sploh kazati kako nezaupnost, ker se vse trudijo, da po svojih močeh izpolnjujejo prevzeto nalogo. Popolnoma neumesten pa je predlog, da bi podružnice vse svoje denarne prejemke pošiljale osrednjemu vodstvu, ki bi potem edino imelo s temi prejemki razpolagati. Podružnice zbirajo denar za svoje naprave in se ne bodo hotele odreči pravici, da porabijo svoja sredstva za svoje naprave. Osrednje vodstvo bi nikdar ne moglo toliko prispevkov zbrati, kolikor jih zberejo podružnice po krajevni agitaciji. Podružnice zastopajo lokalne zahteve in le vsled tega pridobivajo nove člane in gmotna sredstva. Drugačna uravnavna sprava v nevarnost dobro razmerje med osrednjim društvom in podružnicami, v nevarnost pa tudi obstanek nekaterih podružnic, ki se ne bodo dale glede denarnega prometa postaviti popolnoma pod kuratelo. Govornik ne nasprotuje izvolitvi odseka, ki naj stvar prouči, pač pa nasprotuje smeri, ki jo je dal predlagatelj svojemu predlogu.

G. dr. Švigelj je pristavil nato svojemu predlogu, da je povprašati podružnice o nameravani izpremembi pravil.

Po daljši debati, katere so se udeležili gospodje Trstenjak, Lindtner, Pustoslemšek, inž. Skaberne in Rogelj, se je z večino glasov sklenilo, izvoliti predlagani odsek. Izvoljeni so bili v ta odsek (g. dr. Tominšek je izvolitev odklonil) gospodje: Lindtner, Pustoslemšek, dr. Skaberne, Skušek, dr. Švigelj in Trstenjak.

Dalje je predlagal g. dr. Švigelj, da naj sklene občni zbor češko-slovenskemu krožku nakloniti podporo 200 K za pot od kočice v Koritnici na Mangart. Načelnik g. profesor Orožen se je izjavil proti temu predlogu, ker ima o podporah in razpoložljivih sredstvih sklepati odbor. Po debati, katere so se udeležili gospodje: inž. Skaberne, dr. Tominšek in profesor Macher, se je ta predlog odklonil. — Končno je g. dr. Švigelj v imenu g. dr. Oblaka iz Celovca prečital interpelacijo na osrednje društvo glede nekaterih točk društvenega delovanja. G. načelnik je nakratko odgovoril, in ker ni bilo drugih predlogov, zaključil zborovanje.

Društveni blagajnik g. A. Šusteršič je potem poročal o računih, imetju in gospodarstvu osrednjega društva.

Račun za leto 1906. je nastopni:

Dohodki		K	h	K	h	Stroški		K	h	K	h
1	Začetna gotovina			185	41	1	Upravni stroški			1443	64
2	Članarina			3478	15	2	Planinski Vestnik			3062	26
3	Planinski Vestnik:					3	Društvene založbe:				
	a) prispevki podružnic	1138	—				a) tiskopisi	1302	66		
	b) naročnina	93	32				b) razglednice	189	42		
	c) inserati	428	—	1659	32		c) znamenja	368	—	1860	08
4	Društvene založbe:					4	Zavetišča:				
	a) tiskopisi	802	76				a) Aljažev dom:				
	b) razglednice in slike	203	—				oskrbovanje	1854	01		
	c) znamenja	345	60	1351	36		inventar	457	72		
5	Zavetišča:						b) Aljažev stolp:				
	a) Aljažev dom	3352	49				poprava	8	30		
	b) Orožnova koča . . .	591	95				c) Jurkova koča na				
	c) Triglavsko koča . .	1690	38	5634	82		Lisci:				
6	Darila in podpore:						poprava	7	48		
	a) darilo g. Fr. Kadilnika						d) Kadilnikova koča:				
	za kočo na Golici . .	7000	—				poprava	115	48		
	b) razne podpore . . .	943	—	7943	—		e) Kamniška koča:				
7	Obresti od naloženega						stavba in inventar . .	1227	30		
	denarja						f) Orožnova koča:				
							oskrbovanje	583	30		
8	Razni dohodki			171	50		poprava in inventar	975	45		
9	Posojilo			285	58		g) Triglavsko koča:				
10	Tekoči račun:			6000	—		oskrbovanje	1206	16		
	a) c. kr. poštna hra-						inventar	58	10		
	nilnica	1611	67				priprava lesa za po-				
	b) upniki	9503	70	11115	37		pravo	168	30		
							h) zavarovanje zavetišč	151	44	6813	04
						5	Pota in markacije . . .				
						6	Nakup sveta			2671	21
						7	Knjige in klišaji			223	71
						8	Vodniški tečaj			684	28
						9	Davki			22	85
						10	Razni stroški (reklama				
							117 K 50 h)			331	98
						11	Kranjskogorski podružnici				
							Kadilnikovo darilo za			7000	—
							kočo na Golici			2400	—
						12	Vrnjena posojila			410	57
						13	Obresti od posojil				
						14	Tekoči račun:				
							a) c. kr. poštna hra-				
							nilnica	1771	91		
							b) dolžniki	6999	57	8771	48
						15	Končna gotovina			807	59
	Vsota dohodkov			37824	51		Vsota stroškov	—		37824	51

Imetje osrednjega društva dne 31. decembra 1906. l. je znašalo, in sicer aktiva 45.685 K 26 h in pasiva 20.982 K 57 h, torej čisto imetje 24.702 K 69 h. Društvena revizorja gg. Henrik Lindtner in Ivan Mejač sta račune pregledala in predlagala absolutorij g. blagajniku in odboru. Predlog je bil soglasno sprejet.

Pred občnim zborom je fotograf g. I. Rožun razkazoval s skioptikom krasne pokrajinske slike, ki so jako ugajale. Projiciral je tudi zanimivo poroko g. Korenčana na Kredarici. G. Rožun je pravi mojster v svoji stroki in bo gotovo veliko pripomogel s svojo umetnostjo k spoznavanju naše lepe domovine in ljubezni do nje.

Podravske podružnice občni zbor se je vršil dne 10. marca. Sklenilo se je, pričeti še letos s stavbo planinske koče pri Sv. Arehu (Henriku). Odbor je prišel do prepričanja, da je potrebno preje postaviti zavetišče nego stolp. Misel, spet zgraditi Žigertov stolp, pa se zaradi tega ne opusti, ampak le za par let preloži iz tehtnih vzrokov. Rojaki, podpirajte nas, da bomo mogli kljubovati sovražnikom, ki letos zgrade razgledni stolp na izhodu Pohorja!

Tržaške podružnice občni zbor. Kakor zborovanja prejšnjih let, tako je pokazal tudi letošnji občni zbor dne 9. marca živahno zanimanje za slovensko planinstvo in zlasti tudi za Tržaško podružnico. Zborovanje je otvoril načelnik g. dr. Matej Pretner, pozdravil mnogoštevilne navzočne člane, beljaško omizje, posebno tudi dame, očrtal pomen slovenskega planinstva, ki naj bi se širilo tudi v našem Primorju, ter prečital ob splošnem navdušenju brzjavni pozdrav osrednjega odbora iz Ljubljane. Nato je poročal tajnik g. Miroslav Pretner o društvenem delovanju zadnjega upravnega leta. Iz temeljitega in jako zanimivega poročila posnemljemo sledeče: S tem občnim zborom je dovršila podružnica triletno dobo svojega delovanja z res krasnimi uspehi. Srečno je premagala vsak dvom in strah, razvila se krepko ter stoji danes v prvih vrstah društev, ki širijo poznavanje krasote naše slovenske zemlje in jo branijo tujim navalom. Kakor v prejšnjih letih je zaznamoval odbor tudi v preteklem upravnem letu razna pota in steze, prenovil stare markacije ter postavil na vseh potrebnih mestih kažipotne table in napise. Da nudi tudi svojim članom zabave ter jih seznanja s krasotami slovenske zemlje, je priredil razne društvene izlete, ki so vsi po svoji preprosti, a ljubeznivi prireditvi bili v občo zadovoljnost vseh udeležencev. Poldnevni izleti so se priredili: dne 2. februarja k Brojnicam z obiskom vodovodnih naprav tržaškega mesta, dne 4. marca na Sv. Lenart, 1. aprila iz Drage v Rožansko dolino in Boršt, 26. junija na Videš, celodnevni izleti: 18. februarja na Tabor, 6. maja na Trstelj, 4. junija na Nanos, 17. junija na Artviže in 21. oktobra na Slavnik. Nad vse krasen je bil izlet na Trstelj, kjer je bilo zbranih tisti dan nad 100 planincev in planink ter ogromna množica naroda. Mogočno je donela »Lepa naša domovina« preko gorskih robov. Prekrasen je bil sprejem planincev v Dornbergu. V neizbrisnem spominu ostane gotovo ta izlet slehernemu udeležencu. Tega izleta sta se udeležila na vabilo Tržaške podružnice tudi Ajdovsko-Vipavska podružnica in goriški odsek Soške podružnice. Tako se je gojila turistika v pravem pomenu besede, saj se ravno Tržaška podružnica ponaša z lepim številom vrlih hribolazcev. Podružnica je bila zastopana tudi letos na raznih planinskih slavnostih: na Učki pri ustanovitvi Istrske (Pazinske) podružnice, pri otvoritvi pota na Jalovec, pri otvoritvi koče na Kamniškem sedlu, pri sestanku na Črni prsti i. t. d. Dne 1. julija je priredila podružnica pri Sv. Ivanu veliko planinsko veselico na korist jamskemu skladu. Veselica se je sijajno obnesla tudi v gmotnem oziru, zahvala za to gre požrtvovalnosti naših vrlih narodnih dam! — Vso pozornost je obračala podružnica tudi podzemeljskim jamam. V Divaški velenici je priredila dve veliki javni razsvetljavi dne 16. aprila in 15. avgusta. Obisk jame je vse leto jako velik,

o čemer priča število 1000 obiskovalcev. Druga do sedaj še neznana jama je pa prekrasna orjaška jama »Dimnice« v Slivjah. Mnogo je bilo truda in boja, da se nam je ohranil ta podzemski biser, a ko je bila premagana ta težava, je prišla druga skrb: kako napraviti jamo pristopno in s čim? Podružnica se je obrnila s prošnjami na razne strani in tudi na c. kr. železniško ministrstvo in na ministrstvo za notranje stvari. Z odlokom z dne 18. oktobra 1906. l. je bila rešena prva prošnja do c. kr. železniškega ministrstva, ki je priskočilo na pomoč s 1200 K podpore v treh letnih obrokih. Odbor ni odlašal, ampak se je odločil takoj za delo. Šel je dne 25. novembra v Slivje in sklenil z ondotnimi posestniki novo, jako ugodno pogodbo. Danes mogočno doni skalovje v globino, kajti priredba vhoda napreduje uspešno pod vodstvom našega vrlega člana in poverjenika g. učitelja Egidija Čeha. Srčna hvala mu! Razen teh jam je raziskavala podružnica tudi še druge jame. — Ob koncu triletno dobe se zahvaljuje odbor tudi slovenskemu časopisju, osrednjemu odboru, tržaški posojilnici in hranilnici in vsem, ki so ga podpirali ter s tem lajšali njega delo in trud. Naj bi vsi ohranili ono ljubezen do slovenskega planinstva, ki so jo gojili do sedaj, in delovali v njega prosep in s tem v procvit podružnice.

Poročilo tajnikovo je bilo z odobravanjem sprejeto. Nato je prečital namestnik blagajnika, g. Jos. Zwitter, poročilo o denarnem stanju podružnice in načelnikov namestnik, g. Jos. Hočevnar, o jamskem oskrbništvu. Tudi ti dve poročili sta bili soglasno odobreni. (Priobčimo ju posebej.) —

Potem se je vršila volitev odbora za novo triletno dobo. Soglasno je bil izvoljen sledeči odbor: dr. Matej Pretner, načelnik; Jos. Hočevnar, namestnik; Miroslav Pretner, tajnik; Jos. Zwitter, blagajnik; zaupniki: Ivan Bandel, Peter Jeraj, Vekoslav Knafelc, Ernst Pegan in Nicefor Štepančič. — Po občnem zboru je predaval najprej član g. V. Knafelc o »Spominih s planin«. Naslikal je razne pojave v visokih planinah, ki jih je doživel in ki naj bi bili planincu v pouk. (Zanimivo predavanje izide v »Planinskem Vestniku«.) Potem je poročal g. Eg. Čeh o »modri jami« na otoku Busi v Dalmaciji, ki se odlikuje po krasnih prizorih. Govoril pa je tudi sploh o ondotnih krajih in o divotah podzemskih jam.

Radovljiške podružnice občni zbor se je vršil dne 7. aprila t. l. na Bohinjski Bistrici pri Mencingerju. Poročila še nismo prejeli.

Akademični krožek Češke podružnice v Pragi si je na svojem občnem zboru dne 6. marca t. l. izvolil za tekoče leto sledeči odbor: dr. Dvorský, predsednik; Pavliček, podpredsednik; Jenčič, blagajnik; Wieser, zapisnikar; Čermák in Nedoma, odbornika; Lipold in Smetana, preglednika.

RAZNOTEROSTI.

Izvestje »Deželne zveze za pospeševanje prometa tujcev na Kranjskem«. V kratkem se približa sezona, s katero nam gotovo dojde letos mnogo vprašanj iz drugih krajev, kje je dobiti na Kranjskem letoviška stanovanja, po kateri ceni i. t. d. Že sedaj smo prejeli nekaj takih vprašanj. Da nam bo mogoče v kratkem sestaviti seznamek stanovanj za bodočo sezono, naj nam vsi lastniki poletenskih stanovanj nemudoma naznanijo število sob, ki jih imajo na razpolago, njih cene za dan, mesec ali celo

sezono. Obenem naj nam naznanijo vse ugodnosti, katere jim je mogoče nuditi tujcem. V pretekli sezoni smo razposlali veliko število golice v izpolnjenje, kar nam je povzročilo mnogo stroškov in truda, dobili smo pa izpolnjene golice le od nekaterih krajev. Letos bomo pa pošiljali golice le na željo dotičnih, ki hočejo našega posredovanja. Oddaje stanovanj ne bomo posredovali s tem, da bi se pogajali glede cen i. t. d. z dotičnimi strankami, ampak naznanili bomo vprašujočim tujcem naslove ter jih napotili, da se sami obrnejo do lastnikov stanovanj ter se ž njimi pogajajo. Lastnikom je kajpada na prosto voljo, da sami oddajo stanovanja v najem in se pogodijo s tujci za ceno. Seznamek stanovanj napravimo brezplačno; brezplačna bo tudi korespondenca s tujci. Ker je pa želeti, da bo naš seznamek letos kolikor mogoče popoln, naj se oglase vsi interesentje. A tudi posestnike hotelov in gostilen s prenočišči prosimo podatkov, ker brezdvomno je, da bo v letošnji seziji naval tujcev jako velik. Prosimo pa, naj se nam naznanijo vsa stanovanja, tudi taka, ki so že oddana. Želeti bi tudi bilo, da pristopi čim več hotelirjev, gostilničarjev, zasebnikov ter tudi občin k »Deželni zvezi«. To je osobito sedaj lahko mogoče, ker znaša najmanjša članarina le pet kron na leto. — Ravnokar je izšlo I. letno poročilo »Deželne zveze«, ki se na zahtevanje pošlje brezplačno. — Pisarna: Hotel Lloyd, Ljubljana, Miklošičeva cesta. Uradne ure za stranke od 3. do 5. ure popoldne.

Tržaška podružnica „Slovenskega planinskega društva“

vabi na poset

DIVAŠKE VILENICE

(cesarjeviča Rudolfa jama v Divači).

Jama je vse leto pristopna — Acetilenska razsvetljava.

Tarifa: Pristojbina za vodnika in razsvetljavo ne glede na število posetnikov K 3. Vstopnina za vsako osebo K 1. □□□□□□□□□□□□□□

Člani „Slovenskega planinskega društva“ plačajo proti izkaznici polovico vstopnine. □□□□□□□□□□□□□□

Jama je oddaljena četrť ure od železniške postaje v Divači. — Vsako leto je jama ob znižani vstopnini splošno razsvetljena. □□□□□□□□□□□□□□

